

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Den nuværende regering gør det jo i virkeligheden på samme måde, som SR-regeringen tilstræbte det, nemlig ved at lægge en grænse for, hvor meget det offentlige forbrug kan stige om året. Jeg er helt enig i, at det er nødvendigt at gøre det på den måde.

Det, skattestoppet giver i tillæg, er jo at tvinge udgifterne længere ned for at skabe et andet råderum. Det, der er svært at forklare vælgerne, er, at skattestoppet betyder en finanspolitisk lempe i størrelsesordenen 1,5-2 mia. kr. om året. Den må regeringen kompensere for ved at stramme tilsvarende beløb.

Derfor ligger der en ekstra belastning på udgifterne i den offentlige sektor. Vi har ikke noget imod, at der bliver sparet i den offentlige sektor. Når vi er så meget imod skattestoppet, er det, fordi det låser tingene fast. Vi ville hellere samle de ekstrabesparelser, der lægges her, til at give en ordentlig skattereform, der batter noget i dynamikken i samfundet, og det er dér, vandene skilles.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Jens Rohde for anden og sidste korte bemærkning.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Så bliver jeg nødt til at vende tilbage til samarbejdet mellem S og R, for fru Marianne Jelved har jo flere gange her på det seneste været på banen og sagt, at der jo ikke er noget alternativ til en SR-regering. Det er det, fru Marianne Jelved vil gå til valg på, kunne jeg forstå her i løbet af sommeren.

Så er det jo meget godt, at man lægger en grænse for væksten i de offentlige udgifter, sådan som man har gjort i år 2010-planen, hvor gennemsnittet skal være 0,7. Men med den politik og de ord, vi måske ikke hører så meget fra De Radikale, og dog alligevel, men meget fra Socialdemokratiet, har jeg utrolig vanskeligt ved at se, at det nogen sinde skulle kunne lade sig gøre at holde den vækst inden for de rammer, som fru Marianne Jelved selv var med til at vedtage i år 2010-planen.

Kan fru Marianne Jelved ikke gøre mig og andre lidt klogere på, hvordan det skulle kunne lade sig gøre?

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Hvis vi nu lader være med at se på indholdet, men ser på den parlamentariske situation, så er den store forskel på VK-regeringens situation og SR-regeringens situation, at V og K har et flertal med Dansk Folkeparti, som er i stand til at true kommuner og amter, forstå mig ret. Sådan et flertal havde SR-regeringen ikke, og det giver en helt anden psykologi i den kommunale og amtskommunale verden. Det kan jeg selvfølgelig misunde VK-regeringen.

Venstre og De Konservative har sammen med Dansk Folkeparti givet nogle lettelser til erhvervslivet. Der er jo sket en lang række ting, som vi aldrig ville have brugt pengene til, som vi mener kunne være brugt langt mere konstruktivt på en række andre områder. Så vi er helt uenige i de indgreb, der er sket i økonomien konkret, men ikke i de overordnede linjer.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Line Barfod som ordfører.

Line Barfod (EL):

Vi står i disse år midt i et valg om, hvad vej vi ønsker at gå, når vi skal vælge fremtidens samfund.

Regeringen arbejder hårdt på at gennemføre Farummodellen på landsplan. Der er fuld fart på for at omdanne velfærdssamfundet til et markedssamfund, hvor offentlige funktioner skal styres som private virksomheder, hvor så meget som muligt skal privatiseres og undrages demokratisk kontrol, og hvor der gives store gaver til vennerne i erhvervslivet.

Enhedslisten ønsker at gå en helt anden vej. Vi vil have mere velfærd, mere frihed for mennesker, mere tid til menneskelig omsorg i stedet for bureaukrati og kontrol. Vi vil have mere solidaritet og demokrati.

Regeringen udtaler gang på gang, at vi skal privatisere for at få mere effektivitet. I Enhedslisten tror vi på, at de offentligt ansatte er dygtige og kompetente. De offentligt ansatte gør et stort arbejde og udøver megen omsorg på trods af hårde arbejdsvilkår og dårlig løn.

Vi har i vores finanslovsforslag foreslået, at der skal bruges 3 mia. kr. til efteruddannelse og til at hæve lønnen for sygeplejersker og social- og sundhedsassistenter, så vi kan tiltrække og fastholde det personale i sundhedsvæsenet, der er helt afgørende, hvis vi skal sikre en god behandling til alle.